

Mezei András

Egyengetők

*A görbült vasgerendát úgy egyengettem,
hogy az inással rátartattam
a nehéz ellendarabot, s láttam,
nem fél, hogy a tízkilós kalapáccsal
nem épp oda sújtok, ama pontra –
nyugodtan, erősen fogta a csőre begesztett
szelvényt az arab fiú, Uzi, tűzfekete
szembogarába belecsendült kék szemem.
Szerszámainkat egyszerre engedték el
az első ebédszüneti gongra.*

Hanyatt

*Arcom a vastag légyfátyol alatt.
Tapogatókorongok, szívókák, oktaédes
szemek borítanak. Pofaszőreim éppúgy
mozognak, akár a bennük evező légy lábak.
Nem mozdulok. Tanulom kétezer év
bolyongásaiért elbagyott földem törvényét.
A katonai konyhasátor árnyékában
feküszöm hanyatt. – Elbessegetni a legyeket
nem érdemes, mert több jön vissza –
sustorogja a sivatag.*

Munka

*Talpam alatt lengett a palló egész nap,
de a betonöntés után este a cselló
felcsendült a kibucban, hol a füves
tisztáson ülve hallgattuk – bebújtam én is
oroszlángembe, melynek lebegő, kék lenvászna
érdes bőrömet csiklandozta,
mit cserzett cement, mész, tengeri homok –
az a talicska tovább nyiszogott fülemben,
s lengett a nagy csillagos égbolt,
akár a palló, mint ott este a kibucban
soba szebben zene még meg nem fogott.
Talán Ravel szólt, vagy talán
Rimszkij-Korszakovval tartottunk az utolsó
hangig, mit odaátrol magával hozott
ez a holocaustból életben maradt pelyhedző
állú munkacsoport, hogy mintha
belerendült volna egész Közel-Kelet.*

Beer-Sheva 1949

*Mikor az első, földszintes
síkunok fölött Isten elmosolyodott
örömeiben, mert látta, hogy népe,
az összeszaladt nép házat
s nem tornyot épít, akkor
az új bábeli nyelvzavar sodradékából
kioldódtak a nyelvek hófehér,
erős gyapotszálakként
és beleszövődtek a nagy lepelbe,
melybe megannyi izzadt arc
égette bele magát – Izrael népe.*

Ruvén

*Mintha nem történt volna semmi.
Ruvén a nyeregben ült, s a traktor
ment tovább. Hét barázda jelezte nyomát.
Kineret szélborzolta hullámaival
párhuzamosan hasította a talajt.
A szíriai golyó ütötte sebből
alig szivárgott vér, a Golán-fennsík alatt
a tó tükrözte őt és ő vele haladt,
akár az életeken túli csendben a béke
a felkelő nap súrló sugaraiban,
látni való volt: Ruvén szánt tovább.
A pesti, Dob utcai foltozó-szabó fia
húzza a bazát.*

Givat-Oz

*Ahol röptükből zubantak le
a mocsárba a madarak,
ott szánt most Ábrahám Peleg
az arab falucska alatt.*

*Jezreél széles völgyében
szilárdan áll a háza,
a feltámadt madársereg
a kommunát megkoronázza.*

Bandi

*Ott, a fény dombja alatt, hol
pórusáidba engedve szárítottad ki
a mocsarát, s a kék ég rekkenő
aranyába kented a zöld maláriát,
ahol a vadakác lángoló tüskéi
munkabakancsod bőrét karistolva
kétezer éved meddő útporát
emésztették, a szétszórattatásból jövet
a Golán alatt és Megiddó mögött, hol
sztereóban szólítottak Téged
az angyalok, s ahol hajnalok hajnalán,
mint a fölpumpált primuszt, kénvárga
lánggal gyújtottad meg a Chule-tavat,
élőhelyeden, ott
robbant benned a bozót most,
hogy ambusba estél, s Afulán fekszel,
ne félj, ágyékdoból itt házad népének
mindegyike megsokasodva
két kezeddél, két karoddal
ültetett terebintus fa: koronája ölelés, erő, melyből
kilátni a te fiadra: Ámir munkabakancsának
bőrét karistolja a vadakác kiüríthatatlan
élete, Ő már a puszta fia
s ha holnap a Te hangodon szól hozzá – ama
bokorból majd az Úr hangja, Te is tudod, hogy
soha, de soha többé nem elhagyatott
Izrael. A fény dombja
alatt élsz, de már ősapa lettél,
az Isten tégedet nem hagyott el.*

Letelepedők

*A férfiak követ fejtettek,
az asszonyok vesszőkosarakban vitték
az émek-Jezreeli fekete, jó zsíros földet
a sziklás dombhátra, Noémi, Ráchel, Lea
cipelte napra nap, kivéve ha
Leát beosztották konyhai szolgálatra,
Ráchelt a mosodába, ha Noémi az új
bevándorlókat tanította a béber szavakra,
ha Lea a kibuci csecsemőotthonban éjszakázott,
ha mindannyian az esti, kilencórai híreket
lesték, az aznapi híradót minden áldott nap:
ki esett el?! – Vitték a vesszőkosárnyi
földeket föl, kivéve, ha a fiúk megjött
a „pokolból”, s géppisztoly csuszant
a konyha szögletébe –, ha fát ültettek,
ha temettek. – Kivéve, ha a dombhát
tartotta vállát a mélyen fekvő kis település alá,
s a csillagsugarakból font vesszőkosárban
a kibucot ő maga vitte... Kivéve, ha Noémit,
Ráchelt és Leát megdobálták a fák tobozokkal,
zöld ágak hulltak vállaikra, saruik mellett
a füvek énekeltek, illó olajok aurái jelezték s jelzik
jöttüket ma is örökre.*